

РЕШЕНИЕ

№121

гр. Перник, 18.06.2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на четиринадесети юни през две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря И.И.***, като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 160 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215, ал. 1 от ЗУТ.

Подадена е жалба от П.М.Б.,*** срещу Заповед № 183/29.03.2013г. на Кмета на Община Радомир, с която е учредено право на преминаване през УПИ XVIII-109, кв. 14 по плана на с. Старо село, общ. Радомир, обл. Перник до УПИ XVII-109, кв. 14 по плана на селото. Правото на преминаване е с ширина 3.5м. и дължина 29м. и тангира по северозападната част на УПИ XVIII.

Жалба срещу Заповед № 183/29.03.2013г. на Кмета на Община Радомир е депозирана и от К.М.К.,***.

В съдебно заседание жалбоподателите чрез пълномощниците си поддържат, че заповедта е незаконосъобразна и молят съдът да я отмени. Излагат съображения, че са налице съществени процесуални нарушения на административно производствените правила, че не са уведомени за започнатото административното производство и че не е спазен разписания в ЗУТ ред за оспорване на определената оценка на правото на преминаване. Твърдят, че това решение не е най-добрата възможност за достъп до имота на заинтересуваната страна и чрез него се влошават условията за застрояване в имота на тъжителите и се засягат разрешени техни строежи. Претендират направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

Ответната страна-Кмета на Община Радомир не се явява. В писмено становище депозирано по делото се оспорва жалбата. Излагат се доводи, че атакуваната заповед е издадена от компетентен орган, при спазени административно производствени правила и при съобразяване на акта с материално правните норми. С оглед на това се иска жалбата да се отхвърли като неоснователна. Не се претендират разноски.

Заинтересованото лице С.В.К.,*** чрез пълномощника си пледира, че заповедта е правилна и законосъобразна. Излага съображения, че това е единствената и икономически най-изгодната възможност за преминаване до имота на доверителя му и че правото на преминаване е заплатено, поради което моли жалбите да оставят без уважение. Претендира разноски.

Административен съд - Перник, след преценка на фактите и събраните по делото доказателства, становищата на страните, приложимия закон и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени в законоустановения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от лица, пряко засегнати от издадения административен акт и имащи правен интерес от оспорването.

Разгледани по същество са основателни.

От фактическа страна съдът приема следното:

Съгласно нотариален акт за дарение на недвижим имот № 44, том III, н. дело № 1077/1989г. жалбоподателите се легитимират като собственици на парцел XVIII-109 от кв. 14 по плана на с. Старо село, общ. Радомир.

Заинтересованото лице С.В.К. *** се легитимира като собственик на поземлен имот /парцел XVII-109, от кв. 14 по плана на с. Старо село, общ. Радомир.

Със заявление вх. № АБ-94-00-1589 от 12.11.2012г. до Кмета на Община Радомир заинтересованото лице е поискал да бъде издадена заповед за преминаване през чужд имот до собствения му имот № XVII-109, от кв. 14 по плана на с. Старо село, общ. Радомир. Към заявлението е приложено писмо покана до П.Б. *** и обратна разписка.

На 15.03.2013г. Комисията по отчуждаване и обезщетяване при Община Радомир е разгледала заявление вх. № АБ-94-00-1589 от 12.11.2012г.. В протокол от същата дата е обективирала своите доводи. Приела е, че икономически най-целесъобразен и ефективен е вариант 4.2, а именно правото на преминаване да се осъществи успоредно на границите на парцел XVIII-109 от северозапад, тъй като по този начин се засяга най-малко площ и най-малко се засяга пълноценното използване на този имот. Останалите три варианта са отхвърлени като нецелесъобразни. Неразделна част от протокола е скица с направените предложения.

Лицензиран оценител на недвижими имоти е направил доклад във връзка с правото на преминаване през УПИ XVIII-190 за 101.5кв.м. и е оценил същото в размер на 2132лева. Комисията по отчуждаване и обезщетяване при Община Радомир в протокол от 15.03.2013г. е приела тази оценка и е предложила на кмета на общината да издаде заповед. Определената оценка е заплатена от заинтересованата страна, видно от платежно нареждане от 12.03.2013г..

С обжалваната Заповед № 183/29.03.2013г. на Кмета на Община Радомир на основание чл. 192, ал. 2 от ЗУТ е учредено право на преминаване през УПИ XVIII-109 до УПИХVII-109, кв. 14 по плана на селото, с обща дължина 29м. и широчина 3.50м. и тангира от северозападната част с нереализирана улица тупик..

След като взе предвид установеното по-горе, съдът прави следните правни изводи:

При преценката на законосъобразността на атакувания административен акт, на основание чл. 168 от АПК, съдът е длъжен да осъществи проверка издаден ли е същият от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправни предпоставки за издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентния за това орган - Кмета на Община Радомир, който е компетентния орган, който може да издаде заповед по чл. 192, ал. 2 от ЗУТ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма и съдържа фактическите и правните основания дали основание на административния орган да я издаде. От събраните по делото доказателства по безспорен начин се установи, че заинтересованото лице е подало молба, с която е поискало да му бъде учредено право на преминаване до собствения му имот УПИ XVII-109, кв. 14, който е разположен в съседство с имот УПИ XVIII-109, кв. 14 - собственост на жалбоподателите. Заявлението и приложените към него доказателства са определили предмета на административното производство като такова по чл. 192, ал. 2 от ЗУТ, на което й правно основание е издадена атакуваната заповед. Проблема в случая е, че на един от събствениците на УПИ XVIII-109, кв. 14-жалбоподателката К.К.*** не е търсено съгласие. Между впрочем следва да се споделят доводите на защита, че това лице по никакъв начин не е било уведомявано за образуваното административно производство, нито пък е искано неговото съгласие на по-ранен етап.

При преценка на заповедта съдът намира, че същата е постановена при съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъобразяване с материално правните разпоредби, което съставлява отменително основание по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Като не е уведомил жалбоподателите за започване на административното производство, административният орган е допуснал нарушение на чл. 26, ал. 1 от АПК. Неуведомяването и недопускането до участие в административното производство на заинтересовани лица, каквито са собствениците на служещия имот, е съществено нарушение на процедурата, поради което само на това основание оспореният административен акт следва да бъде отменен. Нарушението е съществено, тъй като неучастието им е довело до постановяване акт при неизяснена фактическа обстановка.

Обжалваната заповед е издадена и при нарушаване изискването на чл. 192, ал. 6 от ЗУТ за определяне на цената на правото на преминаване по реда на чл. 210 от ЗУТ. Съгласно чл. 210 от ЗУТ, изготвянето на оценки и определянето на обезщетения се извършват по пазарни цени, определени от комисия, назначена от кмета на общината. Решението на комисията се съобщава на страните и подлежи на самостоятелен съдебен контрол по силата на чл. 210, ал. 3 от ЗУТ и то само относно размера на обезщетението. В конкретния случай, обжалваната заповед е издадена при нарушение на процедурата по чл. 210 от ЗУТ- липсва решение за определяне на дължимото обезщетение от комисия, назначена от кмета на общината и липсва съобщение на такова решение на страните по реда АПК и възможност за самостоятелно съдебно оспорване на това решение от заинтересованите лица собственици на служещия имот. Комисията по отчуждаване и обезщетяване при Община Радомир е била длъжна да вземе решение, с което тя да определи стойността на правото на преминаване. Противно на императивната разпоредба на закона, в случая цената е определена от лицензиран оценител. Дори да се приеме, че комисията е взела такова решение и е определила стойността на правото на преминаване, съгласно чл. 210 от ЗУТ е следвало това решение да го сведено до знанието на страните. Съгласно чл. 210, ал. 3 от ЗУТ решението на комисията е индивидуален административен акт и същия подлежи на съдебен контрол. Индиции, този протокол да е връчван на страните и да им е указано, че размера на обезщетението може да се оспори няма, както в самия протокол, така и в цялата административна преписка послужила за издаването на атакуваната заповед. С оглед на това от ответника по жалбата е изискано да представи доказателства в тази връзка, но до приключване на устните състезания такива не бяха ангажирани. И това мотивира състава да приеме, че административния орган не е спазил разписаната в чл. 210 от ЗУТ процедура свързана с обезщетението. Позицията на състава не се променя с факта, че е заплатено обезщетение, тъй като предпоставка за заплащането му е влязла в сила оценка, съгласно чл. 213, ал. 4 от ЗУТ, а тази оценка не е влязла в сила и не е условие за издаване на акт с оспорваното съдържание. При това положение се налага отмяна на обжалвания административен акт като незаконосъобразен, тъй като са налице съществени нарушения на административно производствените правила, който не могат да се санират на този етап.

По отношение на твърденията за нарушение на материалния закон, при констатираните по-горе съществени процесуални нарушения и при този изход на делото не се налага да се коментират.

С оглед установената фактическа обстановка, жалбите разгледани по същество се явяват основателни, тъй като при издаването на индивидуалния административен акт са допуснати нарушения на процесуалния и на материалния закон, поради което същият следва да бъде отменен.

Делото като преписка не следва да се връща на административния орган, защото по делото не са налице доказателства, от които да е видно, че е изпълнен състава на чл. 192, ал. 2 от ЗУТ, т. е. да е търсено съгласие на собствениците. Употребеното множествено число от законодателя предполага съгласие на всички собственици на имота, а не само на единия съсобственик, както е в случая.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката К.М.К.,*** направените по делото разноски за държавна такса в размер на 10лева и договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 350лева, съгласно представен договор за правна защита и съдействие № 17932 от 26.04.2013г. и на жалбоподателя П.М.Б.,*** направените по делото разноски за държавна такса в размер на 10лева и договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 350лева, съгласно представен договор за правна защита и съдействие № 12394 от 24.04.2013г., предвид изричното искане на пълномощниците.

С пар. 73 от ПЗР на ЗИД на ЗДС /обн. в ДВ, бр. 87/5.11.2010 г., в сила от 9.11.2010 г./ е прието изменение и допълнение на ЗУТ и съгласно чл. 215, ал. 7 от ЗУТ решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

Отменя Заповед № 183/29.03.2013г. на Кмета на Община Радомир, с която е учредено право на преминаване през УПИ XVIII-109, кв. 14 по плана на с. Старо село, общ. Радомир, обл. Перник до УПИ XVII-109, кв. 14 по плана на селото.

Осъжда Община Радомир да заплати на К.М.К.,*** сумата от 360 лева, представляваща разноски по делото.

Осъжда Община Радомир да заплати на П.М.Б.,*** сумата от 360 лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия:/п/